

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3219/2020
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт – Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2977/19 од 03.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2977/19 од 03.09.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 489/2015 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике зараде за рад недељом, за период од јануара 2014. године до октобра 2015. године, као и на име разлике накнаде за исхрану у току рада за период од јула 2015. године до октобра 2015. године и на име разлике регреса за коришћење годишњег одмора за период од јула 2015. године до октобра 2015. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате, ближе означено у садржају овог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на износе мање исплаћене зараде из става првог изреке пресуде обрачуна и уплати разлику пореза и доприноса надлежној филијали ПИО Фонда у Панчеву. Ставом трећим изреке, део тужбеног захтева у коме је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име разлике зараде за прековремени рад за период од јануара 2014. године до октобра 2015. године исплати појединчано опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате, у износима ближе наведеним у овом ставу изреке, одбијен је као неоснован. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2977/19 од 03.09.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 489/2015 од 03.07.2015. године, у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику зараде за рад недељом за период од априла 2015. године закључно са октобром 2015. године, разлику накнаде за исхрану у току рада и разлику регреса за коришћење годишњег одмора за јул, август, септембар и октобар 2015. године са

законском затезном каматом, и у делу става другог изреке која се односи на обавезу уплате доприноса надлежној филијали ПИО Фонда Панчево на основицу коју чине иста потраживања, а жалба туженог у овом делу је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Панчеву П1 489/2015 од 03.07.2019. године у преосталом делу става првог изреке, делу става другог изреке који се односи на обавезу уплате доприноса надлежној филијали ПИО Фонда у Панчеву на основицу коју чини разлика зараде за рад недељом за период од јануара 2014. године закључно са мартом 2015. године, ставу трећем и четвртом изреке и предмет у том делу упућен истом суду на поновно суђење. Ставом трећим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Панчеву П1 489/2015 од 03.07.2019. године у преосталом делу става другог изреке, којим је одлучено о тужбеном захтеву тужиоца да се обрачуна и уплати разлика пореза и тужба тужиоца у том делу је одбачена.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужилац је тражио уплату разлике мање исплаћене зараде за рад недељом, разлику зараде на име накнаде за исхрану у току рада као и разлику регреса за коришћење годишњег одмора, при чему је тужилац поднеском од 06.05.2019. године као вредност спора означио износ од 50.568,13 динара,

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора побијаног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност

од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић